

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই শিক্ষা বহুত সুলভ আৰু সহজ হয়, পদৰ আধাৰ দুখীয়া নে ধনী তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে, পঢ়াৰ ওপৰতহে নিৰ্ভৰ কৰে, সেয়ে হে পঢ়াৰ ওপৰত ধ্যান দিয়া"

প্ৰশ্ন: জ্ঞানী আত্মাসকলৰ প্ৰথম লক্ষণ কি ?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- তেওঁলোকে সকলোৰে লগত অতি মিঠা ব্যৱহাৰ কৰিব। কাৰোবাৰ লগত বন্ধুত্ব, কাৰোবাৰ লগত শত্ৰুতা বথা সেয়া জ্ঞানী আত্মাৰ লক্ষ্যণ নহয়। পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে - সন্তানসকল, অতি মিঠা হোৱা। অভ্যাস কৰা - মই আত্মাই এই শৰীৰক চলাই আছে। এতিয়া মই ঘৰলৈ যাব লাগিব।

গীত: তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ (তু প্যাৰ কা সাগৰ হে....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে কাৰ মহিমা শুনিলে? নিৰাকাৰ বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ উচ্চতাকৈয়ো উচ্চ হয়, তেওঁকেই উচ্চতম পিতা বুলি কোৱা হয়। পৰম শিক্ষক অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা এই মহিমা আমাৰ পিতাৰ, যাৰ দ্বাৰা আমাৰ সন্তানসকলৰো সেই একে অৱস্থাই হ'বগৈ। তেওঁ হৈছে শ্ৰেষ্ঠ পিতা, কোনো সাধু-সন্ন্যাসীতো নহয়। তেওঁতো বেহদৰ পিতা, নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে এওঁ আমাৰ বেহদৰ মাতা-পিতা, পতি আদি সকলো হয় তথাপি সেই নিচা স্থায়ী হৈ নাথাকে। বাৰে বাৰে সন্তানসকলে পাহৰি যায়। তেওঁতো উচ্চতকৈও উচ্চ আৰু অতি মিঠা পিতা হয়, যাক সকলোৱে আধাকল্প ধৰি স্মৰণ কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ইমান স্মৰণ নকৰিব। ভক্তসকলৰ ভগৱান এজনেই নিৰাকাৰ হয়, তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। যদিও কোনোৱে লক্ষ্মী-নাৰায়ণক, কোনোৱে গণেশ আদিক মানে তথাপি মুখৰ পৰা "হে ভগৱান" বুলি উচ্চাৰিত হয়। "হে পৰমাত্মা" বুলি নিশ্চয় সকলোৰে মুখৰ পৰা উচ্চাৰিত হয়। আত্মাই তেওঁক স্মৰণ কৰে। পাৰ্থিৱ ভক্তই পাৰ্থিৱ বস্তুক মনত পেলায় তথাপি আত্মা ইমান পিতাৱতা যে নিজৰ পিতাক নিশ্চয় মনত পেলায়। দুখত তৎক্ষণাৎ উচ্চাৰিত হয় - হে পৰমাত্মা। এইটো নিশ্চয় বুজি পায় যে সেই পৰমপিতা নিৰাকাৰ হয় কিন্তু তেওঁৰ মহত্বক নাজানে। এতিয়া তোমালোকে মহত্বক জানা যে তেওঁতো আমাৰ সন্মুখত আহিছে। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। আমাক সন্মুখত পঢ়াই আছে। এই পঢ়া এক প্ৰকাৰৰেই। সেই পাৰ্থিৱ পঢ়া ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ হয়। কাৰোবাৰ পঢ়াত মন নবহিলে এৰিও দিয়ে। ইয়াত এই পঢ়াত পইচা আদিৰ কথা নাই। সেই চৰকাৰেও দুখীয়াসকলক বিনামূলীয়াকৈ পঢ়ায়। ইয়াততো এয়া হৈছেই বিনামূলীয়া পঢ়া, মাচুল একো নাই। পিতাক দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলি কোৱা হয়। দুখীয়া সকলেই পঢ়ে। এই পঢ়া হৈছে অতি সহজ আৰু সুলভ। মনুষ্যই নিজৰ বীমাও কৰায়। ইয়াতো তোমালোকে বীমা কৰোৱা। এনেকৈ কোৱা - বাবা বিনিময়ত আপুনি আমাক স্বৰ্গত 21 জন্মৰ কাৰণে দিবা। ভক্তি মাৰ্গত এনেকৈ নকয় যে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা, আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ দিয়া। এয়া তোমালোকে এতিয়া জানা আমি পোনপটীয়াকৈ নিজৰ বীমা কৰাওঁ। এওঁতো (ব্ৰহ্মা) সদায় কয় - ফল দিওঁতা হৈছে ঈশ্বৰ। সকলোকে ঈশ্বৰেই দিয়ে। সাধু-সন্ত অথবা ৰিদ্ধি-সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোতা যিয়েই নাথাকক, সকলোকে দিওঁতা ঈশ্বৰে হয়। আত্মাই ক'ব দিওঁতা হৈছে ঈশ্বৰ। দান-পূণ্য আদি কৰে তথাপি তাৰ ফল দিওঁতা ঈশ্বৰেই হয়।

এই পঢ়াত কোনো খৰচ নাই। বাবাই বুজাইছে - দুখীয়াসকলৰো সমানেই বীমাকৰণ হয়। চহকীয়ে লাখৰ হিচাপত কৰিলে লাখেই পাব। দুখীয়াই এটকাৰ কৰিলে, চহকীয়ে 5 হাজাৰৰ কৰিলে তেতিয়াও ফল দুয়োজনে সমানে পায়। দুখীয়াসকলৰ কাৰণে বহুতসহজ, কোনো মাচুল নালাগে। দুখীয়া অথবা চহকী দুয়োৱে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ দাবীদাৰ হয়। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। দুখীয়াই যদি ভালকৈ পঢ়ে তেন্তে তেওঁৰ পদ চহকীতকৈও উচ্চ হৈ যায়। পঢ়াই হৈছে উপাৰ্জন। এয়া বহুত সুলভ আৰু সহজ পঢ়া। কেৱল এই মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ্ক জানিব লাগে। যিটো কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। ত্ৰিকালদৰ্শী কোনো হ'ব নোৱাৰে। সকলোৱে অন্তহীন বুলি কৈ দিয়ে। বুজি পায় যে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ হৈছে পৰমাত্মা। এয়া ওলোটো বৃক্ষ। তথাপিও কৈ দিয়ে আমি যথার্থ ৰীতি নাজানো। যথার্থ যথার্থ ৰূপত পিতাইহে শুনাৰ, যি জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে তোমালোকৰ পঢ়াৰ ওপৰত। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞানসাগৰ হোৱা। সকলোৱেতো একে নহয়। কোনোবা ডাঙৰ নদী, কোনো সৰু নদী। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি পঢ়ে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা। তেওঁৰ হৈ তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। কাৰোবাৰ কাৰণে কোৱা হয় এওঁ বেচেৰা পৰৰ বশৱৰ্তী হৈ আছে। মায়াৰ বশৱৰ্তী হৈ ওলোটো মত চলাই থাকে। শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ (ভগৱানে দিয়া মতেই শ্ৰেষ্ঠ মত) নহয় জানো। যাৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠতকৈও

শ্ৰেষ্ঠ দেৱী-দেৱতা হ'ব লাগিব। যেতিয়া প্ৰথমে নিশ্চয় হ'ব তেতিয়াহে শিৱবাবাৰ সৈতে মিলিত হ'ব লাগে। বাবাই বুজি পায় যে এওঁৰ যথার্থ নিশ্চয় নাই। আত্মাসকলৰ পিতা এজনেই, এইটোতো বুজি পায় কিন্তু তেওঁ এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত আহি উত্তৰাধিকাৰ দি আছে - এইটো নিশ্চয় হোৱাটো বহুত কঠিন। যেতিয়া এইটো বুদ্ধিত বহিব আৰু লিখি দিব তেতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ লিখনি লৈ আহিব লাগে। বুজি পাব এয়াতো যথায়থ সঠিক কথা। ইমান দিনে যি বুজিছিলো সেয়া মিছা। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী নহয় তেওঁতো বেহদৰ পিতা হয়। যথায়থ ভাৰতে কল্প-কল্প সংগমত পিতাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। সংগমত আৰু এই সময়তে প্ৰাপ্ত হৈছিল, এতিয়া আকৌ প্ৰাপ্ত হৈ আছে - এইটো লিখিব লাগে। যথায়থ পিতা সংগমতে আহে, আহি বী.কে.ৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ ৰচনা ৰচে। যেতিয়া লিখি দিব তেতিয়াহে তাৰ ওপৰত বুজাব পাৰিবা - তুমি কাৰ ওচৰলৈ আহিছা, কি ল'বলৈ আহিছা ?

ঈশ্বৰৰ ৰূপতো নিৰ্কাৰ হয়। ঈশ্বৰৰ ৰূপ নজনাব কাৰণে ব্ৰহ্ম তত্ত্ব বুলি কৈ দিয়ে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - তেওঁতো বিন্দু হয়। এই কথা আৰু অন্য কাৰোৰে বুদ্ধিত নবহিব যে পৰমাত্মা এটি বিন্দু হয়। আত্মাৰ কাৰণে কয় - ভ্ৰুকুটিৰ মাজত তৰা তিৰবিৰাই থাকে। সেয়া অতি সূক্ষ্ম বস্তু। গতিকে বিচাৰ কৰিব লাগে - পাৰ্টিধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) কোন? ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান অবিনাশী পাৰ্টি (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে! এই কথাবোৰৰ গভীৰলৈ যদি কোনোবা যায় তেতিয়া তেওঁক বুজাব লাগে। তোমালোক আত্মাই কোৱা আমি ৪৪ জন্ম লৈছোঁ, সেই সকলো পাৰ্টি সূক্ষ্ম বিন্দুৰূপী আত্মাত সমাহিত হৈ আছে, যি আকৌ উদ্ভিত হয়। এই কথাটি শুনিলে মনুষ্য আচম্বিত হ'ব। এই কথাটো কোনেও বুজি নাপায়। ৪৪ জন্ম আমাৰ পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। আত্মাত কেনেকৈ পাৰ্টি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে - এয়া শুনি মনুষ্য আচম্বিত হৈ যাব। যথায়থ মই আত্মাই কৈছো, মই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লওঁ। মোৰ এই পাৰ্টি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, যি নাটক অনুসৰি পুনৰাবৃত্তি হয়। এই কথা দুৰ্বল বুদ্ধিৰ সকলে কেতিয়াও ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। এইটো সোঁৱৰণ কৰিব লাগে - মই ৪৪ জন্ম লৈ ভূমিকা পালন কৰো, শৰীৰ ধাৰণ কৰো। যেতিয়া এয়া সোঁৱৰি থাকিবা তেতিয়া কোৱা হ'ব এওঁ পুৰা ত্ৰিকালদৰ্শী হয় আৰু আনকো ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। বুজাবলৈও সন্তানসকলৰ সাহস থকা উচিত। অন্ধৰ লাথুটি হৈ নিদ্ৰাৰ পৰা জগাব লাগে।

উঠা প্ৰিয়তমাসকল, এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা হয়। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হৈ আছে। তোমালোকে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ নাম শুনা নাই নেকি? ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। এই সকলোবোৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হয়। অকলে ব্ৰহ্মা বুলিতো কোৱা নহ'ব। প্ৰজাপিতাৰ লগত নিশ্চয় ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী থাকিব। তেওঁৰ পিতাও নিশ্চয় থাকিব, যিয়ে তেওঁক শিকাইছে। এওঁকতো (ব্ৰহ্মাক) জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুৱায়। কিন্তু পৰমপিতা পৰমাত্মা তেওঁৰ শৰীৰত আহি তেওঁৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায। ব্ৰহ্মাই শাস্ত্ৰৰ সাৰ নুশুনাই, তেওঁ কাৰ পৰা শিকিলে? তেওঁৰো কোনোবা পিতা বা গুৰু থাকিব নহয় জানো। প্ৰজাপিতাতো নিশ্চয় মনুষ্য হ'ব আৰু ইয়াতে থাকিব, তেওঁ হ'ল প্ৰজা ৰচনা কৰোঁতা। তেওঁক ৰচয়িতা, জ্ঞান সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয়। তেওঁ আহি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। তেওঁক জ্ঞানৰ কলহ বুলি কোৱা হয়। এয়া সকলো নিৰ্ভয় কৰে ধাৰণাৰ ওপৰত। বীমা কৰোৱা, নকৰোৱা এয়া তোমালোকৰ ওপৰত। বাবাইতো বহুত ভালকৈ বীমা কৰায়। ইঞ্চিওৰেঞ্চি মেগনেট হয়, ভক্তি মাৰ্গতো আৰু জ্ঞান মাৰ্গতো। পিতাক সকলো আত্মাই ভক্তি মাৰ্গত স্মৰণ কৰে যে বাবা আপুনি আহি আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। পিতাই উত্তৰাধিকাৰ দিব - শান্তিধামলৈ নতুবা সুখধামলৈ পঠাই দিব। যিসকলে শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব সেইসকলে কল্পই-কল্পই শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব। তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ কাৰণে। ইয়াত পঢ়িব লাগে আকৌ পঢ়ি উঠি পঢ়াব লাগে। যেনেকৈ পিতা অতি মিঠা তেনেকৈ তেওঁৰ ৰচনাও অতি মিঠা হয়। স্বৰ্গ কিমান মিঠা হয়! স্বৰ্গৰ নামতো সকলোৱে মুখত উচ্চাৰিত কৰি থাকে। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। তেন্তে নিশ্চয় নৰকত আছিল, এতিয়া স্বৰ্গলৈ গ'ল। আচলতে নাযায় তথাপিও কয়। তোমালোকে লিখিব লাগে নিশ্চয় নৰকত আছিল। এইখন নৰক হয় তেন্তে তেওঁক ইয়ালৈ আহান কৰাৰ, খুউৱাৰ চেষ্টা কিয় কৰে। পিতৃক (আত্মাক) আহান কৰে। আত্মাক আহান কৰা অৰ্থাৎ পিতৃক আহান কৰা। তোমালোকে আকৌ সকলো পিতৃৰ পিতাক আহান কৰা। সকলো আত্মাৰ পিতাই তোমালোকক পঢ়ায়। তোমালোক কিমান গুপ্ত সেনা হোৱা, শিৱশক্তি হোৱা। শিৱতো নিৰ্কাৰ হয়। তোমালোক শক্তিসকল হৈছা তেওঁৰ সন্তান। শক্তি আত্মাত আহে। মনুষ্যই শাৰীৰিক শক্তি দেখুৱায়, তোমালোকে আত্মিক শক্তি দেখুওৱা। তোমালোকৰ হৈছে যোগবল। যোগ যুক্ত হ'লে তোমালোক আত্মাসকল পৱিত্ৰ হৈ যোৱা। আত্মাত বল আহে। তোমালোকৰ ভিতৰত মন্ত্ৰাৰ জ্ঞান তৰোৱাল আটাইতকৈ চোকা। এয়া কোনো স্থূল কটাৰী বা তৰোৱালৰ কথা নহয়।

আত্মাৰ বোধ আছে যে মোৰ মাজত জ্ঞান শংখ ধ্বনি কৰিব পৰা ভাল শক্তি আছে। মই শংখ ধ্বনি কৰিব পাৰোঁ। কোনোৱে কয় - মই শংখ ধ্বনি কৰিব নোৱাৰোঁ। পিতাই কয় - জ্ঞানৰ শংখ ধ্বনি কৰোঁতাসকল মোৰ অতি প্ৰিয়। মোৰ পৰিচয়ো জ্ঞানৰ দ্বাৰাই দিব নহয় জানো। বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, এয়াও জ্ঞান দিলে নহয় জানো। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াত মুখেৰে একো ক'ব নালাগে, অন্তৰেৰে বুজিব লাগে - পিতাই আমাক জ্ঞান দি আছে। পিতাই কয় তোমালোকক উভতাই লৈ যাব লাগিব। মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মনমনাভৰ (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা)। গতিকে নিশ্চয় তেওঁ নিৰ্কাৰ হ'ব নহয় জানো। দেহধাৰীয়ে কেনেকৈ ক'ব যে মোক স্মৰণ কৰা? নিৰ্কাৰেহে কয়- হে আত্মাসকল, মোক স্মৰণ কৰা, মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মোক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। কৃষ্ণইতো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। তেওঁতো মনুষ্য হয়। তোমালোক আত্মাসকলে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কোৱা - জীৱৰ আত্মাসকল নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাইও সন্তানসকলক কয় - মনমনাভৰ। তোমালোক আত্মাসকল মোৰ ওচৰলৈকে আহিব লাগিব। আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। ভালকৈ অভ্যাস কৰিব লাগে - মই আত্মা এই শৰীৰক চলাওঁতা হওঁ। এতিয়া মই মোৰ নিজৰ পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। পিতাই কয় - চলোতে-ফুৰোতে, উঠোতে-বহোতে মোক স্মৰণ কৰা। যিয়ে অশান্তি বিয়পায় তেওঁ নিজৰ পদ ব্ৰষ্ট কৰি দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত মিঠা হ'ব লাগে। গীতো আছে নহয় - কিতনা মিঠা, কিতনা প্যাৰা, শিৱ ভোলা ভগৱান (কিমান মিঠা, কিমান মৰমৰ, শিৱ ভোলা ভগৱান)। তোমালোকো তেওঁৰ সন্তানসকল ভোলা হোৱা। সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মাৰ্গ দেখুৱাই দিয়া যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। আৰু অন্য কোনেও এনেকুৱা চুক্তি কৰিব নোৱাৰে। গতিকে পিতাক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ পৰা ইমান সুখ পোৱা যায় তেওঁকেই স্মৰণ কৰে - পতিত-পাৱন আহা। আত্মাসকল পতিত হৈ গৈছে, আত্মাৰ লগতে শৰীৰো পতিত হৈ গৈছে। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পতিত হৈ গৈছে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে আত্মা নিৰ্লেপ, পতিত হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু নহয়, এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই হৈছে যাৰ কেতিয়াও খাদ নপৰে, বাকীতো সকলোৰে খাদ পৰিবই। প্ৰত্যেকে সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থালৈ আহিবই লাগিব। এই সকলোবোৰ পইন্ট ধাৰণ কৰি বহুত মিঠা হ'ব লাগে। এনেকুৱা নহয় কাৰোবাৰ লগত শত্ৰুতা, কাৰোবাৰ লগত মিত্ৰতা। দেহ-অভিমানত আহি ইয়াত কাৰোবাৰ পৰা সেৱা লোৱাতো একেবাৰে ভুল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্যসৰ:- ****

(1) জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰি ত্ৰিকালদৰ্শী হ'ব লাগে আৰু আনকো ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তুলিব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হৈ তেওঁলোকক অজ্ঞানতাৰ নিদ্ৰাৰ পৰা জগাব লাগে।

(2) 21 জন্মৰ কাৰণে নিজৰ সকলো বীমা কৰাব লাগে। তাৰ লগতে জ্ঞানৰ শংখ ধ্বনি কৰিব লাগে।

বৰদান: বিমৰ্ষ হোৱা ৰ পৰিৱৰ্তে হিচাব- নিকাচ আনন্দ ৰে পৰিশোধ কৰোঁতা নি চিন্তা আত্মা হোৱা
যদি কোনোবাই কিবা কথা কয় তেন্তে তৎক্ষণাত বিমৰ্ষ হৈ নাযাবা, প্ৰথমতে স্পষ্ট কৰা বা যথার্থতা পৰীক্ষা কৰি চোৱা যে কি ভাৱত কৈছে, যদি তোমাৰ ভুল নাই তেন্তে নিচিন্ত হৈ যোৱা। এইটো কথা যেন স্মৃতিত থাকে যে ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ দ্বাৰা ইয়াতেই সকলো হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ হ'ব লাগিব। ধৰ্মৰাজপুৰীৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে ব্ৰাহ্মণ ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত নিমিত্ত হৈ যায় সেইকাৰণে ভয় নকৰিবা, আনন্দৰে পৰিশোধ কৰা। ইয়াৰ দ্বাৰা উন্নতিয়ে হ'ব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- "বাবা ই সংসাৰ" সদায় এই টো স্মৃতিত থকা - এয়া ই হৈছে সহ জয়োগ ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!